

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 105.

Elleve Session.

64de Møde.

Måndagen den 20de Marts.

(Fortsat.)

Bjerring (fortsat): Efter de gjentagne Discusstioner, som have fundet Sted her om denne Sag, har der vist sig for mig noget meget Uhyggeligt, idet der, efterat man i nogen Tid syntes at være kommen til det Punkt, at man igrunder var enig, paany er dukket Differentpunkter op, som for mig staae noget dunkelt. Da jeg nu i ingen Henseende ønsker at berede Ministeriet nogen Vanskelighed, har der været en stærk Opfordring for mig til at søge at bidrage min ringe Skjærv til at udjævne denne Meningsforskjel. Fra begge Sider stræbe vi jo til det samme Maaal; det vil derfor maastee ogsaa lykkes at komme til en Overeenskomst. Jeg har saa meget mere Haab om at naae dette Resultat, som jeg til min store Tilfredsstillelse har seet, at Finantsudvalgets ærede Formand ved Behandlingen af Finantsloven i Folkethinget har yttret Anskuelser, som i alt Væsentligt stemme overens med mine om dette Punkt. Jeg søger deri en stor Trøst og troer, at vi tilsidt ville komme til en Overeenskomst; jeg troer, at Uoverensstemmelserne væsentligt grunde sig tilsidt paa Ord, paa en Misforstaaelse af Ord, der opfattes i en forskjellig Betydning. Det første af de Ord, som jeg troer har tilveiebragt en afgjort Ulempe, er Ordet: „Bevillingslov“. Jeg for min Part anerkjender ikke nogen Bevillingslov undtagen Finantsloven og — jeg vil dertil føie — saadanne

Tillægsbevillingslove, som fremkomme, inden Udgifterne ere afholdte eller ialtsald inden Regnskabet er aflagt. Udenfor disse Tilfælde anerkjender jeg ingen virkelig Bevillingslov. Der foreslages jo hvert Aar Rigsdagen en stor Mængde Love, hvori der ved Siden af Lovens egentlige Indhold, der gaaer ud paa at træffe Bestemmelser, som skulle gjælde for mange Aar, indeholdes andre Bestemmelser, som nødvendiggjøre en Udgift. Det er nu for at staffe denne Udgiftsbevilling med Hensyn til det først kommende Finantsaar, at hele denne Strid, om jeg saa maa sige, eller Uoverensstemmelse er reist. Men den Omstændighed, at Udgifterne skulle bevilges for det næstkommende Finantsaar, er jo dog i Almindelighed aldeles forbigaaende, af aldeles forsvindende Betydning i Forhold til alle de øvrige Bestemmelser i Loven. Naar man nu har troet gjennem en Bevillingsparagraph at kunne opstie en saadan Lov til en Deel af Finantsloven, har jeg gjentagne Gange udtalt mig mod at vedtage en saadan Bevillingsparagraph og udtalt, at jeg paa ingen Maade kunde gaae ind paa denne Opfattelse. Der kan ikke i mine Tanker ligge en saadan magisk Kraft i en Bevillingsparagraph. Ugesaaltdt forstaaer jeg, at den Omstændighed, at en Lov er behandlet først i Folkethinget, skulde gjøre denne Lov til en Deel af Finantsloven. Det kan heller ikke være Meningen. Der er f. Ex. efter nærværende Sag opført et Lovforslag paa Dagsordenen, som ogsaa er forelagt først i Folkethinget, og det endogsaa to Gange itræl, nemlig Communalloven; men den vil dog ikke af Noget kunne betragtes som en Deel af Finantsloven. Det